

ČESKÁ REPUBLIKA
ROZSUDEK
JMÉNEM REPUBLIKY

Krajský soud v Ústí nad Labem rozhodl v senátě složeném z předsedkyně JUDr. Dagmar Štullerové a soudců Mgr. Václava Trajera a JUDr. Ivy Kaňákové, v právní věci žalobkyně: **P.T.T.**, nar. 3. 2. 1983, státní příslušnost Vietnamská socialistická republika, trvale bytem Vietnamská socialistická republika, „X“, zastoupené Mgr. Zdeňkem Ptáčkem, advokátem, se sídlem v Chebu, Májová 23, proti žalovanému: **Policie České republiky, Oblastní ředitelství služby cizinecké policie, Inspektorát cizinecké policie Ústí nad Labem – pracoviště Petrovice**, Petrovice 570, v řízení o žalobě proti rozhodnutí žalovaného ze dne 15. 12. 2009, č.j. CPUL-9336/ČJ-2009-0463KP-SV,

t a k t o :

- I.** Žaloba se **z a m í t á .**
- II.** Žádný z účastníků nemá právo na náhradu nákladů řízení.

O d ů v o d n ě n í :

Žalobce se v žalobě podané v zákonem stanovené lhůtě domáhal zrušení rozhodnutí žalovaného ze dne 15. 12. 2009, č.j. CPUL-9336/ČJ-2009-0463KP-SV, kterým bylo rozhodnuto, že se žalobkyně zajišťuje za účelem jejího předání podle mezinárodní smlouvy.

V žalobě žalobkyně namítla, že v jejím případě není splněna podmínka, že neoprávněně vstoupila či pobývala na území České republiky. Žalobkyně přicestovala do ČR s platným vízem k pobytu nad 90 dní. Později žalobkyně v souladu se zákonem požádala o udělení dlouhodobého pobytu v ČR. Ten jí pro nesplnění podmínek udělen nebyl. Poslední vízum bylo žalobkyni uděleno s platností od 17. 10. 2009 do 17. 12. 2009. Podle tvrzení správního orgánu byla žalobkyni ve správním rozhodnutí o zamítnutí odvolání ve věci

dlouhodobého pobytu určena lhůta k vycestování 30 dnů a po té, od 5. 12. 2009 již na území České republiky pobývala neoprávněně. Závěr správního orgánu o neoprávněnosti pobytu po marném uplynutí lhůty neodpovídá zákonu. Žalobkyně namítla, že jí cizinecká policie po zaslání posledního rozhodnutí ve věci žádosti o dlouhodobý pobyt, resp. jejímu zástupci, neudělila výjezdni příkaz. Platnost naposledy uděleného víza pak nezanikla ani ze zákona. Udělené vízum s platností do 17. 12. 2009 v době zajištění žalobkyně tak bylo ještě platné a na území České republiky pobývala žalobkyně v souladu se zákonem.

Žalobkyně dále namítla, že nebyly splněny podmínky příslušné readmisní dohody, tj. Dohody mezi vládou České republiky a vládou Vietnamské socialistické republiky, konkrétně jejího článku 1. Dohoda se vztahuje na osoby, které přestaly splňovat podmínky pro pobyt a o jejichž vyhoštění bylo pravomocně rozhodnuto. O vyhoštění žalobkyně nebylo pravomocně rozhodnuto, neboť proti rozhodnutí o správním vyhoštění podala včas a v souladu s poučením odvolání. Nebyly tak dány podmínky pro aplikaci Dohody a tím k zajištění dle § 129 zákona o pobytu cizinců.

Žalovaný ve svém vyjádření k žalobě navrhl její zamítnutí. Uvedl, že žalobkyně po nedodržení stanovené lhůty k vycestování neoprávněně pobývala na území České republiky od 5. 12. 2009 do 14. 12. 2009. Odvolání bylo ŘSCP Praha zamítnuto a bylo potvrzeno rozhodnutí o neudělení dlouhodobého pobytu na území ČR vydané SPP Ústí nad Labem, ICP Ústí nad Labem. Rozhodnutí o zamítnutí odvolání ze dne 27. 10. 2009 vedené pod č.j. CPR-8995-1/ČJ-2009-9CPR-C213 nabylo právní moci dne 4. 11. 2009, když bylo doručeno právnímu zástupci žalobkyně Mgr. Řehákovi. Žalovaný uvedl, že jelikož rozhodnutí převzal zástupce žalobkyně, není cizinecká policie povinna žalobkyni osobně informovat, toto byla povinnost jejího zástupce. Žalobkyně měla a mohla vycestovat ve stanovené lhůtě 30 dnů z České republiky na základě v tu dobu ještě platného víza typu D č. CZE 0156220, které bylo zrušeno až ke dni 23. 11. 2009 a žalobkyně se sama měla dostavit na SPP Ústí nad Labem k udělení výjezdního příkazu. V době zajištění žalobkyně již bylo vízum zrušeno. Proto je zřejmé, že žalobkyně pobývala na území České republiky neoprávněně a tuto skutečnost uvedla i v průběhu správního řízení do protokolu o vyjádření účastníka správního řízení a potvrdila toto svým podpisem. Dále žalovaný uvedl, že zajištění žalobkyně dle § 129 odst. 1 ve spojení s ustanovením § 129 odst. 3 zákona č. 326/1999 Sb. bylo ukončeno z důvodu realizace předání dle mezinárodní smlouvy, ke kterému došlo dne 7. 6. 2010 a tudíž se již na území České republiky nenachází.

O žalobě soud rozhodl v souladu s ustanovením § 51 odst. 1 zákona č. 150/2002 Sb., soudní řád správní (dále jen „s.ř.s.“) bez jednání, neboť žalobce i žalovaný s tímto postupem výslovně souhlasili.

Napadené rozhodnutí soud přezkoumal v řízení podle prvního dílu hlavy druhé s.ř.s., která vychází z dispoziční zásady vyjádřené v ustanoveních § 71 odst. 1 písm. c), d) odst. 2 věty druhé a třetí a § 75 odst. 2 věty první s.ř.s. Z ní vyplývá, že soud přezkouvává rozhodnutí správního orgánu pouze v rozsahu, který žalobce uplatnil v zákonem stanovené lhůtě. Povinností žalobce je tedy tvrdit, že správní rozhodnutí nebo jeho část odporuje konkrétnímu zákonnému ustanovení a toto tvrzení odůvodnit. Bez návrhu žalobce pak musí soud podle § 76 odst. 2 s.ř.s. přihlédnout pouze k takovým vadám napadeného rozhodnutí, které vyvolávají jeho nicotnost, avšak takové nedostatky nebyly v projednávané věci zjištěny.

Po přezkoumání skutkového a právního stavu soud zjistil, že předmětná žaloba není naprosto důvodná.

Ze správního spisu soud zjistil, že žalobkyně byla dne 14. 12. 2009 ve 13 hodin kontrolována na oddělení skupiny povolování Ústí nad Labem (dále jen „SPP Ústí nad Labem“) Inspektorátu cizinecké policie Ústí nad Labem (dále jen „ICP Ústí nad Labem“). Žalobkyně ke kontrole předložila platný cestovní pas Vietnamu č. B1196143 opatřený vízém typu „D“ č. CZE0156220, které bylo ke dni 23. 11. 2009 zrušeno. Na základě tohoto zjištění byla žalobkyně dne 14. 12. 2009 ve 13:30 hodin dle § 27 odst. 1 písm. d) zákona č. 273/2008 Sb., o Policii České republiky (dále jen „zákon o PČR“) zajištěna. Žalobkyně si dne 30. 3. 2009 podala u ICP Ústí nad Labem, SPP Ústí nad Labem podle § 42 odst. 1 zákona č. 326/1999 Sb. žádost o povolení k dlouhodobému pobytu na území České republiky vedenou pod č.j. CPUL-03097/CI-2009-044063. Žádost žalobkyně byla vyřízena rozhodnutím o neudělení dlouhodobého pobytu na území ČR ze dne 5. 5. 2009 pod č.j. CPUL-03097-10/CI-2009-044063. Proti tomuto rozhodnutí podala žalobkyně odvolání k Ředitelství služby cizinecké policie Praha (dále jen „ŘSCP Praha“) dne 29. 5. 2009. Odvolání bylo rozhodnutím ze dne 27. 10. 2009, č.j. CPR-8995-1/ČJ-2009-9CPR-C213 zamítnuto a rozhodnutí o neudělení dlouhodobého pobytu na území ČR potvrzeno. Toto rozhodnutí nabylo právní moci dne 4. 11. 2009. V rozhodnutí o neudělení dlouhodobého pobytu na území České republiky byla žalobkyni dána lhůta k vycestování z území ČR do 30 dnů od nabytí právní moci rozhodnutí, tj. do 4. 12. 2009. Dne 15. 12. 2009 bylo vydáno Oblastním ředitelstvím služby cizinecké policie Ústí nad Labem, Inspektorátem cizinecké policie Ústí nad Labem, rozhodnutí o správním vyhoštění č.j. CPUL-9336/ČJ-2009-0463KP-SV, proti kterému podala žalobkyně odvolání k Ředitelství služby cizinecké policie Praha dne 18. 12. 2009. Rozhodnutím ze dne 19. 4. 2010 č.j. CPR-1364-2/ČJ-2010-9CPR-V234 bylo odvolání zamítnuto a rozhodnutí správního orgánu 1. stupně potvrzeno. Rozhodnutí správního orgánu 1. stupně i rozhodnutí odvolacího orgánu ve věci správního vyhoštění žalobkyně nabyly právní moci dne 26. 4. 2010. Dne 15. 12. 2009 vydal žalovaný žalobou napadené rozhodnutí o zajištění podle § 129 odst. 1 ve spojení s § 129 odst. 3 zákona č. 326/1999 Sb., které nabylo právní moci téhož dne.

Za daného skutkového a právního stavu má soud za to, že žalovaný postupoval zcela legitimně a v souladu se zákonem. Žalobkyně pobývala na území České republiky od 5. 12. 2009 neoprávněně, čehož si byla vědoma, když toto výslovně uvedla v Úředním záznamu o podání vysvětlení na Inspektorátu cizinecké policie Petrovice dne 14. 12. 2009. Podle ustanovení § 129 odst. 1 zákona č. 326/1999 Sb., o pobytu cizinců na území České republiky a o změně některých zákonů, ve znění pozdějších předpisů (dále jen „zákon o pobytu cizinců“), je policie oprávněna zajistit na dobu nezbytně nutnou cizince, který neoprávněně vstoupil nebo pobýval na území státu, za účelem jeho předání podle mezinárodní smlouvy nebo přímo použitelného právního předpisu Evropských společenství. V daném případě je relevantní mezinárodní smlouvou Dohoda vlády České republiky a vlády Vietnamské socialistické republiky o předávání a přebírání občanů obou států (vyhlášena Sdělením ministerstva zahraničních věcí č. 26/2008 Sb. m. s.), kde v článku 1 odst. 1 je výslovně uvedeno, že v souladu s ustanoveními této dohody každá smluvní strana převezme na území svého státu na žádost druhé smluvní strany osobu, která nesplňuje nebo přestala splňovat platné podmínky pro vstup nebo pobyt na území státu druhé smluvní strany a o jejímž vyhoštění bylo pravomocně rozhodnuto příslušným orgánem žádající smluvní

strany v souladu s jeho vnitrostátními právními předpisy, pokud je na základě dokumentů a jiných prostředků stanovených v protokolu k provádění této dohody prokázáno, že tato osoba má občanství státu žádané smluvní strany. Protože v předmětné věci bylo žalovaným jednoznačně prokázáno, že se jedná o občanku Vietnamské socialistické republiky, která pobývala na území České republiky neoprávněně, byly tím naplněny veškeré podmínky pro aplikaci ustanovení § 129 odst. 1 zákona o pobytu cizinců. Za této situace byl pak žalovaný povinen ve smyslu § 129 odst. 1 zákona o pobytu cizinců rozhodnout o zajištění žalobce za účelem jeho předání podle mezinárodní smlouvy.

K námitce žalobce, že žalovaný nemohl vydat rozhodnutí o zajištění žalobkyně § 129 odst. 1 zákona o pobytu cizinců, neboť v té době nebylo pravomocně rozhodnuto o správním vyhoštění žalobkyně, jak předpokládá znění článku 1 Dohody mezi vládou České republiky a vládou Vietnamské socialistické republiky o předávání a přebírání občanů obou států, soud uvádí, že tuto námitku shledává nedůvodnou.

Nejvyšší správní soud ve svém rozsudku ze dne 31. 3. 2010, čj. 2 As 80/2009-66, vyjádřil právní názor, že existuje-li rozdíl dvou autentických znění mezinárodní smlouvy, pak se musí vycházet ze znění v rozhodujícím jazyce. Stanoví-li tedy české znění dohody mezi vládou České republiky a Vietnamské socialistické republiky o předávání a přebírání občanů (č. 26/2008 Sb. m. s.), že rozhodnutí o vyhoštění musí být pravomocné a rozhodné anglické znění předpokládá jeho vykonatelnost, je třeba hodnotit splnění podmínky vykonatelnosti rozhodnutí.

Rozhodnutí o uložení správního vyhoštění a o zajištění byla vydána téhož dne – 15. 12. 2009. Rozhodnutím o správním vyhoštění ze dne 15. 12. 2009, č.j. CPUL-9336-25/ČJ-2009-0463KP-SV bylo žalobkyni uloženo podle § 119 odst. 1, písm. c) bod 2 zákona o pobytu cizinců správní vyhoštění se stanovením doby 2 let, po kterou nelze žalobkyni umožnit vstup na území České republiky. Tomuto rozhodnutí byl podle § 85 odst. 2 písm. a) zákona č. 500/2004 Sb., správní řád, ve znění pozdějších předpisů (dále jen „správní řád“) odňat odkladný účinek. Závazné stanovisko Ministerstva vnitra, odboru azylové a migrační politiky, že vycestování žalobkyně je možné, bylo vydáno téhož dne. Rozhodnutí o správním vyhoštění nabylo právní moci dne 26. 4. 2010.

Rozhodnutím ze dne 15. 12. 2009, č.j. CPUL-9336/ČJ-2009-0463KP-SV byla žalobkyně zajištěna za účelem předání podle mezinárodní smlouvy. Jako důvod zajištění je uveden neoprávněný pobyt a vydání podle mezinárodní smlouvy.

Tato skutková zjištění je třeba posoudit podle rozhodné právní úpravy. V daném případě byla žalobkyně zajištěna podle § 129 odst. 1 ve spojení s § 129 odst. 3 zákona o pobytu cizinců. Podle § 129 odst. 1 zákona o pobytu cizinců policie zajistí na dobu nezbytně nutnou cizince, který neoprávněně vstoupil nebo pobýval na území, za účelem jeho předání podle mezinárodní smlouvy nebo přímo použitelného předpisu Evropských společenství; policie na dobu nezbytně nutnou zajistí i provázeného cizince v případě, že jeho průvoz nelze z objektivních důvodů dokončit bez nutné přestávky. Podle odstavce 3 téhož zákonného ustanovení v případech, kdy předání cizince nelze uskutečnit ve lhůtě 48 hodin, a jde-li o průvoz leteckou cestou podle § 152 ve lhůtě 72 hodin, policie vydá rozhodnutí o jeho zajištění a cizince umístí do zařízení. Rozhodnutí nabývá právní moci doručením nebo odmítnutím cizince rozhodnutí převzít. Doba zajištění nesmí překročit 180 dnů a počítá se od omezení osobní svobody.

Dohoda (podle znění zveřejněného ve Sbírce mezinárodních smluv) v čl. 1 odst. 1 stanoví, že v souladu ustanovením této dohody každá smluvní strana převezme na území svého státu na žádost druhé smluvní strany osobu, která nesplňuje nebo přestala splňovat platné podmínky pro vstup nebo pobyt na území státu druhé smluvní strany a o jejímž vyhoštění bylo pravomocně rozhodnuto příslušným orgánem žádající smluvní strany v souladu s jeho vnitrostátními právními předpisy, pokud je na základě dokumentů a jiných prostředků stanovených v protokolu k provádění této dohody prokázáno, že tato osoba má občanství žádané smluvní strany. Další ustanovení Dohody upravují zejména způsob předávání osoby, náklady s předáváním spojené atd. Dohoda byla sepsána ve dvou původních vyhotoveních, každé v jazyce českém, vietnamském a anglickém, která jsou stejně autentická. V případě rozdílu ve výkladu je rozhodující znění v jazyce anglickém.

Ustanovení § 129 zákona o pobytu cizinců jako podmínku pro zajištění stanoví zjištění neoprávněného vstupu nebo pobytu na území. Nejedná se o podmínku jedinou. Dle názoru Nejvyššího správního soudu vyjádřeného v jeho výše citovaném rozsudku, musí být rovněž zjištěno, že vycestování cizince není vyloučeno (§ 179 zákona o pobytu cizinců). Logickým předpokladem zajištění je, že jeho účel bude moci být naplněn. Jestliže tedy žalobkyně byla zajištěna za účelem předání do Vietnamu dle Dohody, musí být podle ní převzetí reálné. Je-li kdo zajištěn za účelem předání podle mezinárodní smlouvy, musí být zřejmé, že k předání podle této smlouvy vůbec může dojít. Z tohoto hlediska je tedy třeba podmínky Dohody zkoumat již při rozhodování o zajištění a jejich splnění musí být z rozhodnutí zřejmé přesto, že na řízení podle § 129 zákona o pobytu cizinců se nevztahuje správní řád.

České znění Dohody možnost předání váže na právní moc rozhodnutí o vyhoštění, kdežto v anglickém znění, které je dostupné na www.senat.cz, je užito spojení „an enforceable expulsion order“ – tedy předání je vázáno na vykonatelnost rozhodnutí. V Dohodě bylo přitom sjednáno, že v případě rozdílu ve výkladu (a postačí rozdíl mezi dvěma z autentických znění) je rozhodné znění anglické.

V rozhodném znění Dohody musí být rozhodnutí o správním vyhoštění vykonatelné. Odvolání proti rozhodnutí o správním vyhoštění nemá odkladný účinek, tudíž datem převzetí rozhodnutí o správním vyhoštění žalobkyní, tj. dne 15. 12. 2009, se tímto dnem stalo vykonatelným, i když žalobkyně podala proti tomuto rozhodnutí odvolání.

Žalovaný vydal rozhodnutí o zajištění v souladu se zákonem, neboť je splněna podmínka uvedená v § 129 odst. 1 zákona o pobytu cizinců, že žalobkyně pobývala na území České republiky neoprávněně. Rovněž byla splněna podmínka uvedená v Článku 1 Dohody mezi vládou České republiky a vládou Vietnamské socialistické republiky o předávání a přebírání občanů obou států, tudíž že Vietnamská socialistická republika převzala na území svého státu na žádost České republiky žalobkyni, ve věci které bylo vydáno rozhodnutí o správním vyhoštění, které bylo vykonatelné. Nad rámec soud dodává, že rozhodnutí o správním vyhoštění nabylo právní moci 26. 4. 2010. Žalobkyně byla předána dle mezinárodní smlouvy dne 7. 6. 2010. Podmínky pro předání žalobkyně uvedené v čl. 1 Dohody mezi vládou České socialistické republiky a vládou Vietnamské socialistické republiky o předávání a přebírání občanů obou států tedy byly splněny.

S ohledem na všechny shora uvedené skutečnosti dospěl soud k závěru, že žaloba je nedůvodná, a proto ji podle ustanovení § 78 odst. 7 s.ř.s. zamítl. Současně podle § 60 odst. 1 věty první s.ř.s. nepřiznal žádnému z účastníků právo na náhradu nákladů řízení, neboť žalobkyně neměla ve věci úspěch a žalovanému žádné náklady nad rámec jeho úřední činnosti podle obsahu správního spisu vůbec nevznikly.

P o u č e n í :

Proti tomuto rozsudku **lze podat kasační stížnost** do dvou týdnů po jeho doručení z důvodů uvedených v § 103 odst. 1 soudního řádu správního.

Kasační stížnost se podává u Krajského soudu v Ústí nad Labem a rozhoduje o ní Nejvyšší správní soud. Kromě obecných náležitostí podání musí obsahovat označení rozhodnutí, proti němuž směřuje, v jakém rozsahu a z jakých důvodů jej stěžovatel napadá, údaj o tom, kdy mu bylo rozhodnutí doručeno.

V řízení o kasační stížnosti **musí být stěžovatel zastoupen advokátem**, což neplatí, má-li sám stěžovatel vysokoškolské právnické vzdělání, které je podle zvláštních zákonů vyžadováno pro výkon advokacie.

V Ústí nad Labem dne 13. září 2010

JUDr. Dagmar Štullerová v.r.
předsedkyně senátu

Za správnost vyhotovení:
Iva Tovarová